

PENSEO

N-ro 150
aprilo./2004

Monata Beletra Revueto en Esperanto
Honorita de Premio Grabowski, 1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 15-a jaro <http://www.elferno.net/penseo.htm>

Patrino Amo

Han Bing

Mi aŭdis la jenan rakonton, kies ĉefaj roluloj estas patrino kaj ŝia filo.

Ĉirkaŭ 40-jara, ŝi, tre kompententa, estris kompanion, por kiu laboris kelkaj miloj da dungitoj. Ĝuste pro tio, ŝia edzo ŝin forlasis, kaj lia argumentis, ke ŝi tro kompetentas en sia kariero. Tio okazis antaŭ dek jaroj. Dum la sekva jardeko, ŝi kaj administris sian kompanion kaj plenkreskigis sian filon. Ŝi ja multe ŝvitis kaj faligis multe da amaraj larmoj — sed neniu rimarkis ŝian larmadon. En ĉies okuloj, ŝi estis fridsanga virino. Eĉ ŝia filo konsideris ŝin tia.

Diplomiĝinte el supera mezlernejo, la filo ne povis eniri universitaton, ne pro tio, ke

li estis malpermesita lerni en universitato, sed pro tio, ke li mem neniel volis lerni plu. Nelonge post lia diplomiĝo el supera mezlernejo, li atingis la aĝon de dek ok jaroj.

Je lia naskiĝtago, ala patrino venigis sian filon kaj donis al li sumon da 1000 yuan, dirante, “Nun vi jam aĝas 18 jarojn kaj ne daŭrigas vian lernadon. La aĝo de 18 jaroj signifas plenkreskulecon. Plenkreskulo devas sin vivteni. Ĉi tiu monsumo servas kiel via kapitalo. Nun foriru kun la sumo. Revenu al mi ĝis kiam vi sufiĉe lukros monon, alie ni ne havos sangan rilaton inter ni.” Ĉimomente la

filo sentis, ke lia patrino estas senkora kaj fridsanga.

Nur post kelkaj tagoj, la monsumo elĉerpiĝis. Kion fari? Peti iom de la patrino! Kiam li reiris al la apartamento, kie ili loĝis antaŭe, li trovis, ke ĝi jam estas je alies dispono, kaj lia patrino malaperis senspuro. Li tuj falis en profunda malĝojo. Sento de forlasita izoliteco ekvolvis lin tiel firme, ke li apenaŭ elspiris.

Malsato pelis lin al serĉado de okupo. Fine li sukcesis gajni okupon por blanŝmiri murojn. Kiel laborpagon li povis lukri unu dolaron por unu blankŝmirita kvadrata metro. Li laboris la tutan tagon, kaj lia laborpago sufiĉis nur por tiutaga konsumado. Se mi plulaboros tiamaniere, li pensis, tio, kion mi gajnis, nur povos plenigi mian stomakon, kaj nenio restiĝos. Post longa cerbumado, li decidis dungi kelkajn laborantojn por fari ĉi tiun laboron. Li kalkulis, ke li donos al ili 0.8 dolaron por ĉiu kvadrata metro, kaj li mem retenos 0.2 dolaron kiel profiton. Kiel profitdona negoco!

Tiel li povis gajni ĝis cent dolarojn ĉiutage. Post duonmonato, lia profito atingis pli ol 1000 dolarojn. De tiam, surbaze de la antaŭa sukcesa sperto, li komencis serĉi aliajn ŝancojn por komercado.

En okupiteco li forgesis la patrinan kruelecon al li iom post iom, sed li ne inklinis ŝin pardoni.

Post unu jaro li fariĝis sukcesa komercisto, kiu havigis al si cent miloj da kapitalo. Kiam li droniĝis en memkontenteco, li ricevis el sia patrino leteron skribitan unu jaron antaŭe, kiu legiĝis:

Kara filo mia,

Kiam vi ricevis ĉi tiun leteron,
mi jam forlasis la mondon.

Pardonu al mi, ke mi kruele
forpelis vin el la hejmo
lastafoje. Tiam mi jam estis
trafita de nekurablebla malsano.
Kvankam mi posedas dek
milionoj da havaĵo, vi tamen
ne havas nenian kapablon
subteni vin. La vera kaŭzo, kial
mi forpelis vin sensimpatie,
kuŝas en tio, ke mi volas, ke vi
ellernu kiel postvivi. Ĉar mi
baldaŭ forlasos la homan
mondon kaj karan vin, vi devos
zorgi pri vi mem.

...

via,

panjo, kiu vin amas profunde
tuj antaŭ la momento de morto

Kune kun ĉi tiu letero estis alia leĝa atestilo
pri heredado de la tuta hejma havaĵo.

elĉinigis Luo Ren

Poemetoj de Eta Princo

Ŝanĝo

Pri via vivo, vi rakontadis
pri la fora amo
pri nia amo
kiu ploras pro forpaso
Sed kiam suno levigis la okulojn
l' amo denove ekbrilis
sur via vizaĝo
en viaj okuloj

ILUZIO

La amo, ne estis simpla
ĝi foriradis kaj revenadis
kunportante ĝojon kaj ploron

ĝis alridetadis al ni
kaj brilis sur floso matene
Ĝi provis nin kunligi
La amo ne estis simpla
ĝi flaradis la venton
kaj ĉielen rigardis
por aŭguri, kial ni ne volis kunvivi
Allogis nin nur la noktoj
kaj serenaj okuloj
allogis nin, niaj en- kaj el-spiradoj
niaj haroj plektitaj kun figroj
kaj lipoj...
Sed kiam okulojn ni malfermis
Ĝi malaperis, senrevene.

LUDO

Ni tiom ĝojis dum tuta nokto
Ho Dio! kiom ni ĝojis
Komence niaj korpoj kovris arĝenta
ombro
poste kisfloroj ekfloris ore
fine la ĉielo heliĝis, tagiĝis
Niaj ĉagrenoj
la mateno kolektante pendiĝadis
je arboj en ĝardeno
Ĝuo kaj pasio kantis
himnon del' koroj
Ni ĝojis dum la tuta nokto
poste nuboj kaj pluvo, malsekĝis tero
Vi turniĝis, forlasis min, forpusis
Mi staris ŝokita kaj pensanta:
"Mi ne komprenas,
kolorojn vi elverŝas,
sed tamen malpuraj ili estas".

PREĜO

Heligu miajn pensojn
Ho! Potenco Eterna
Plenigu mian koron
per la amo ĉiela
Enverŝu je mi
Vian Forton kaj Saĝon
Permesu al mi
estis via infano

HIRUNDO

Hirundoj diversdirekten forflugas
 je momento ili senmovaj
 pro kadro de l' aparato
 eternigitajn.
 Sekundo.
 Nuboj nudaj traboritaj per suno
 Minuto.
 11 de septembro
 homo, simila al hirundo flugas libere
 Lamentoj.
 Horo.
 Ĉio, ĉie, ĉiaĵo.
 VIVO=sekundo, minuto, horo
 Pli da malĝojo
 Pli da sufero
 Pli da doloro.
 Krom
 amo, paco, sereno.
 Oni kolektu bonaĵojn
 simile al poŝtmarkoj plej valoraj
 ĉar depest ili
 etendiĝas malluma pejzaĝo de l' duboj
 Nur hazarde
 ni naskiĝis
 Nur hazarde
 ni amas, pacas, ĝojas
 Nur hazarde
 cirkonstancoj daŭras
 Nur hazarde
 la vento taŭzas
 kadron de l' pejzaĝo
 Nur hazarde
 mi ne estas fortranĉita branĉo de l' arbo
 seka kaj senutila
 Nur hazarde
 mi ne estis hirundo
 de la 11-a de septembro
 Nur hazarde
 travivaĵoj
 konstruas la vivon
 esencon de l' hirundo.

Aŭtuna Pluvo

Zhang Ailing

La pluvo, kiel malpeza neto teksita per arĝent-grizaj malseketaj araneaĵaj fadenoj, vualas la aŭtunan mondon. La ĉielo plumbe pezas, simila al la araneaĵ-kovrita plafono de la antikva loĝejo. La griz-blankaj nubpecoj amasiĝas sur la ĉielo kvazaŭ la blankaj kalkaĵoj defalintaj el la plafono. Ĉio troviĝas en eksterordinara prema sufokiteco sub la antikva kaj malnova tegmento. En la ĝardeno, malhele verdaj granatarboj, morusarboj kaj vinarbedoj, kiuj nur prezentas la pasintan prosperon de la somero, aspektante kiel konstru-restaĵoj de la antikva Romo, tremetas malkviete en la sibla pluvo nun, kvazaŭ

dronante en rememoro pri la pasinta gloro. La koloro de herboj jam fariĝis ĉagrene palflava kaj nenie vidiĝas iom da freŝaj floretoj. La delikataj narcisoj plantitaj strie ekster la loĝeja muro, kiuj klinas sian kapon kun larmeroj en la okuloj, veas pri sia malbona sorto, lamentante, ke ili suferas de tiel mucidplenan pluvtagon post nur kelkaj sunlumaj tagoj. Nur la osmantarbo ĉe la murangulo punktias siajn branĉojn per kelkaj orflavaj valoraj burĝonoj, kiuj singardeme kaŝiĝas sub la oleverdaj ovalaj folioj, kaj rivelas iome la esperon de ekapero de nova vivo.

L pluvo falas kviete, susurante. Kiel maljuna bonzo surhavanta koloran kasajon* kun la kapo klinita kaj okuloj fermitaj, la oranĝkolora domo baptiĝas en la pluvo. La malsekaj ruĝaj brikoj, kiuj okulpike vidiĝas sangkoloraj, formas fortan kontraston kontraŭ la oleverdaj folioj de osmantarbo ĉe la muro. En la humida kaj mucida kotaĵo saltadas

